

Arrest

nr. 165 675 van 13 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 15 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIBI, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 2015 werd een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
Naam:

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende op 11.09.2014. Hij kreeg het voordeel van de twijfel en werd op 11.03.2015 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving en op 24.03.2015 van een E-kaart.

Overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Betrokkene werd daarom op 15.04.2015 uitgenodigd door de gemeente om binnen de maand na kennisname van onze brief, nieuwe documenten voor te leggen aangaande zijn huidige activiteiten. Betrokkene heeft hier echter geen gevolg aan gegeven. Daarom werd de uitnodigingsbrief op 16.07.2015 rechtstreeks naar betrokkene verstuurd. Geruime tijd later werden volgende stukken alsnog voorgelegd: uitzendovereenkomsten voor 15.07.2015 en 24.07.2015, een negatieve reactie op een sollicitatie, oproepingsbrief geneeskundig onderzoek n.a.v. een arbeidsongeval, inschrijvingsbewijs VDAB dd. 12.05.2015, documenten RVA i.v.m. de activa-kaart van betrokkene.

Bij controle van de aangeleverde stukken en bij controle van de database van de RSZ blijkt dat betrokkene sinds het indienen van zijn aanvraag tot inschrijving slechts marginaal heeft gewerkt, in totaal slechts twee dagen. Op basis van marginale en achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet behouden worden. Betrokkene kan geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis, §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Hij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art. 42bis, §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42bis, §2, 3°). Betrokkene heeft weliswaar gewerkt maar gezien de marginale aard van de tewerkstelling en het feit dat men door de VDAB pas na 4 weken tewerkstelling als werknemer wordt beschouwd, dienen we betrokkene als werkzoekende te beschouwen. Hij is dus al meer dan 6 maanden werkzoekende. Als werkzoekende dienen we ook vast te stellen dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden (art. 40, §4, 2° van de wet van 15.12.1980). Betrokkene legt wel een inschrijvingsbewijs bij de VDAB voor en een negatieve reactie van een mogelijke werkgever op een sollicitatie die hij verstuurde. Hij overtuigt niet wat betreft zijn reële kans op tewerkstelling. Hij heeft weliswaar de kans gezien om te werken, maar slaagt er blijkbaar niet in om bijkomende tewerkstelling te bekomen. Betrokkene heeft in 2015 slechts 2 dagen gewerkt. Als dit het maximale resultaat is dat betrokkene heeft kunnen bereiken, is het niet onredelijk te stellen dat er geen reële kans op tewerkstelling aanwezig is.

Wat betrokkene wil aantonen met de oproepingsbrief voor een geneeskundig onderzoek van de verzekeringsagent AXA i.v.m. een schadegeval is niet duidelijk. Bovendien zou het onderzoek plaatsvinden op 06.08.2015 en betrokkene toont niet aan of dit onderzoek en het resultaat ervan enige invloed heeft op zijn statuut als werkzoekende of werknemer.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende bekomen op 11.03.2015 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 3° lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

“Verzoeker kreeg een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met het bevel grondgebied te verlaten.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing.

Reden van de beslissing:

[...]

Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken.

Dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 en verwerende partij nagelaten heeft het dossier van verzoeker grondig en zorgvuldig te onderzoeken.

Verzoeker is inderdaad momenteel niet werkzaam Om verblijfsrecht te bekomen (en in casu te behouden) als werkzoekende, dient verzoeker te voldoen aan de volgende voorwaarden:

- *Unieburgerschap*
- *Werk zoeken*
- *Reële kans werk te vinden*

De bestreden beslissing stelt ook het volgende: Als werkzoekende dienen we ook vast te stellen dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden (art. 40, §4, 2° van de wet van 15.12.1980). Betrokkene legt wel een inschrijvingsbewijs bij de VDAB voor en een negatieve reactie van een mogelijke werkgever op een sollicitatie die hij verstuurde. Hij overtuigt niet wat betreft zijn reële kans op tewerkstelling.”

Dat hij dient te voldoen aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in art 40, §4 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker dient bijgevolg te bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Verwerende partij gaat wel héél kort door de bocht door te stellen at verzoeker niet kan overtuigen wat betreft zijn reële kans op tewerkstelling.

Dat verzoeker niet alleen bewijzen heeft neergelegd van het feit dat hij gesolliciteerd heeft, maar eveneens van het feit dat hij gewerkt heeft in het verleden.

Dat er bijgevolg wel degelijk een reële kan op tewerkstelling is, dit blijkt ook uit het feit dat verzoeker gewerkt heeft.

Dat hij echter op 24.07.2015 slachtoffer was van een ongeval en sindsdien werkonbekwaam is.

Het mag ook duidelijk zijn dat heir sprake is van overmacht en dat dit ook duidelijk blijkt uit het administratief dossier van verzoeker!

Men merkt zelf op dat verzoeker een oproepingsbrief voor een geneeskundig onderzoek voorlegt, doch gaat verder dat het voor hen ‘niet duidelijk’ is waarom...

Getuigt dit van een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek?!

Indien er bepaalde elementen niet duidelijk zijn in het dossier, hadden zij verzoeker steeds kunnen contacteren voor bijkomende informatie.

Het getuigt van een flagrante onwelwillendheid van verwerende partij om het dossier niet grondig te onderzoeken!

Verwerende partij heeft weet van het feit dat verzoeker een ongeval heeft gehad en een geneeskundig onderzoek diende te ondergaan, doch schuift deze informatie zonder meer opzij.

Dit is onaanvaardbaar en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant!

Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoeker nooit gehoord is geweest, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur m da tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn, persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid ^wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. *De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
2. *De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoeker opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2 van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker op meer dan een geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet aangezien verwerende partij meent dat er geen reële kans zou zijn op tewerkstelling.

Indien verzoeker gehoord zou zijn geweest, zou hij de oproepingsbrief hebben kunnen toelichten en zou duidelijk blijken dat er wel degelijk een reële kans op tewerkstelling is, van zodra hij opnieuw werkbekwaam is.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over de beslissing en een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten hierover uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoeker vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans diende te hebben om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Verzoeker is van mening dat verwerende partij duidelijk onvoldoende rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen in het nemen van haar beslissing.

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld in de bestreden beslissing: Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België. Hij heeft gewerkt wanneer dit mogelijk was en heeft zich steeds omringd met een Belgische vriendenkring.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na ze grondig te onderzoeken!

Bovendien faalt verwerende partij erin afdoende te motiveren waarom de bewijzen die verzoeker aanhaalt niet voldoen.

Waarom volstaan deze bewijzen niet?! Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel door het louter stellen dat deze elementen onvoldoende zouden zijn.

Hieruit blijkt dat verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken.

Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoeker en. bijgevolg ook zijn blijk van integratie.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen" te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie (die bewezen wordt door verschillende stukken) niet zou volstaan.

Men was immers steeds op de hoogte van het adres van verzoeker, maar heeft op geen enkel ogenblik enige actie ondernomen om bijkomende informatie op te vragen.

Dit is flagrant onzorgvuldig!

Verzoeker verblijft reeds sinds september 2014 in België. Nu dus meer dan een jaar!

Doch, in de bestreden beslissing faalt men erin rekening te houden met AL deze elementen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is. Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij}. dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Verzoeker kan op geen enkele manier afleiden dat de verwerende partij zijn dossier grondig, individueel onderzocht heeft.

Zelf s in de veronderstelling dat verzoeker niet de nodige bewijzen voorlegt (wat in casu niet zo is), schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing geeft.

Gelieve in de bijlage een schrijven van verwerende partij terug te willen vinden waarin men de mogelijkheid geeft het dossier verder aan te vullen. (zie stuk 3).

De verwerende partij schendt flagrant het gelijkheidsbeginsel door in het ene dossier wel de mogelijkheid te geven het dossier aan te vullen en in het andere dossier niet!

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeker grondig te onderzoeken.

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij!

Bovendien schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door het verblijf van verzoeker te beëindigen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen met beschamen mag.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat verwerende partij op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

i A. MAST, J. DU JARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., 53-54; VAN GERVEN.W., l.c., 964.

Het mag duidelijk zijn dat het lijkt alsof verwerende partij er enkel op gericht is om het verblijf van verzoeker zonder gegronde redenen te beëindigen en zijn dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verwerende partij op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en op een onzorgvuldige manier tot haar besluit gekomen is.

Dat verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing omwille van het feit dat deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt."

2.2. Uit de niet-betwiste gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker op 24 maart 2015 in het bezit werd gesteld van een E-kaart. In het kader van de controlebevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde t.a.v. de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), werd aan verzoeker op

15 april 2015 en 16 juli 2015 een schrijven gericht waarbij hij verzocht werd om recente bewijzen over te maken van zijn activiteit als werknemer of zelfstandige of stukken over te maken waaruit blijkt dat hij werkzoekende, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen is. Hij werd tevens gevraagd om, indien hij meent dat er humanitaire elementen aanwezig zijn overeenkomstig artikel 42bis, §1, 2e en 3e lid van de vreemdelingenwet waarmee rekening dient te worden gehouden, daartoe alle nodige bewijzen van over te maken. Nadat de verzoeker niet inging op de eerste uitnodiging d.d. 15 april 2015 die door de gemeente werd verstuurd, nodigde de verwerende partij hem op 16 juli 2015 op zijn persoonlijk adres nogmaals uit tot het neerleggen van bewijselementen over zijn economische situatie en zijn persoonlijke situatie toe te lichten. De hoorplicht vereist niet dat verzoeker in persoon en mondeling gehoord moest worden, maar dat verzoeker op nuttige wijze zijn standpunt naar voren heeft kunnen brengen. (R.v.St. 190 635 van 19 februari 2009). Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker de mogelijkheid gegeven werd om alle nodige documenten aan de verwerende partij over te maken en dat hij de kans geboden werd om alle nuttige elementen ter ondersteuning van zijn situatie aan de verwerende partij kenbaar te maken. Verzoeker betwist niet dat hij na de kennisname van het schrijven van 16 juli 2015 enkel volgende documenten overmaakte: uitzendovereenkomsten voor 15 juli 2015 en 24 juli 2015, een negatieve reactie op een sollicitatie, oproepingsbrief geneeskundig onderzoek n.a.v. een arbeidsongeval, inschrijvingsbewijs VDAB d.d. 12 mei 2015 en documenten van de RVA i.v.m. de activa-kaart van betrokkene.

Waar verzoeker betoogt dat hij wel degelijk een kans op tewerkstelling heeft aangezien hij reeds gewerkt heeft, gaat hij voorbij aan het motief in de bestreden beslissing dat deze tewerkstelling slecht twee dagen betrof. De beoordeling in de bestreden beslissing dat deze tewerkstelling marginaal en achterhaald is, is geenszins onjuist of onredelijk. Daarbij wordt gemotiveerd dat verzoeker geen volledig jaar gewerkt heeft zodat hij geen recht heeft op het behoud van het werknemersstatuut overeenkomstig artikel 42bis, §2, 2° of 3°, van de vreemdelingenwet en wordt er eveneens gewezen op het feit dat de VDAB iemand pas na vier weken tewerkstelling als werknemer beschouwt. Met het louter herhalen dat hij *“al gewerkt heeft”*, toont verzoeker niet aan dat op onjuiste of kennelijk onredelijke gronden werd besloten dat verzoeker niet heeft aangetoond een reële kans op tewerkstelling te hebben.

In de mate dat verzoeker betoogt dat hij omwille van een ongeval op 24 juli 2015 werkonbekwaam is, motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker enkel een oproepingsbrief voor een geneeskundig onderzoek van de verzekeringsagent voorlegde. Het onderzoek was voorzien op 6 augustus 2015 en de bestreden beslissing motiveert dan ook terecht, bij gebrek aan enige nadere toelichting van verzoeker, dat verzoeker niet aantoonde of dit onderzoek en het resultaat ervan enige invloed heeft op zijn statuut als werkzoekende of werknemer. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt daarbij nog op dat verzoeker in zijn verzoekschrift thans evenmin enige duiding geeft omtrent de verklaarde werkonbekwaamheid. Verzoeker beperkt zich tot het poneren dat de verwerende partij nogmaals bijkomende inlichtingen diende op te vragen, zonder evenwel aannemelijk te maken welke invloed deze bijkomende inlichtingen op de bestreden beslissing nog zouden gehad hebben, daargelaten nog de vaststelling dat verzoeker reeds naar behoren werd uitgenodigd om zijn situatie toe te lichten. De Raad wijst er bovendien nog op dat verzoeker reeds op 15 april 2015 en op 16 juli 2015 werd uitgenodigd zijn activiteiten als werkzoekende te staven, zodat verzoeker niet kan worden bijgetreden waar hij stelt dat het ongeval van 24 juli 2015 - waarvan hij nalaat de medische gevolgen ook maar enigszins te verduidelijken - hem in die periode zou hebben verhinderd werk te zoeken. Van verwerende partij kan in deze niet verwacht worden dat zij de leemten in de bewijsvoering gaat opvullen door bijkomende stukken of inlichtingen op te vragen.

Waar verzoeker betoogt dat verwerende partij *“het redelijkheids- en gelijkheidsbeginsel (schendt) daar men in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing neemt”* en verwijst naar een stuk 3, toont hij niet met feitelijke en concrete gegevens aan dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Elke dossier maakt immers het voorwerp uit van een individueel onderzoek en een individuele beoordeling.

De vage opmerking die voor het eerst wordt aangehaald in het verzoekschrift aangaande het geïntegreerd zijn en het hebben van een vriendenkring, kan niet in aanmerking worden genomen. Daargelaten of de goede integratie in België van verzoeker bewezen zijn, laat hij na aan te tonen met welke stukken, die aan verwerende partij werden overgemaakt, hij die integratie zou hebben aangetoond. In de brieven van 15 april 2015 en 16 juli 2015 werd verzoeker eveneens gewezen op de mogelijkheid om humanitaire elementen in de zin van artikel 42bis, §1, tweede en/of derde lid, van de vreemdelingenwet over te maken. Uit de gegevens van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoeker dergelijke gegevens heeft aangebracht. In de bestreden beslissing wordt *in fine* dan ook terecht gesteld dat geen relevante documenten werden voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij verzoeker werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten waarmee rekening dient

gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg zijn er geen elementen die de beëindiging van zijn verblijfsrecht beletten. De verzoekende partij toont niet aan dat hij dergelijke elementen zou hebben aangevoerd. Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te nemen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT